

 НАСЛЕДНИЦИТЕ

СИ ДЖЕЙ
НА ЛОВ
ЗА СЪКРОВИЩЕ

Джесика Броуди

Disney PRESS

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да било форма.

Оригинално заглавие *CJ's Treasure Chase*
Copyright © 2017 Disney Enterprises, Inc.
All rights reserved.

Превод Галя Георгиева
Редактор Петя Дочева
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2017
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-1924-3

ПРОКУДЕНИ

Това момиче било рожба на Острова на изгубените. Знаете кой. Онзи точно след бреговете на Съединените щати на Аурадон. Островът бил дом на всеки злодей и негов слуга, който е заговорничил, проклинал, мамил, плячкосвал или предизвиквал хаос.

Тя била на седем и макар да била заточена там още като бебе, винаги знаела, че е предопределена за велики дела. Бушувачи морета и заровени съкровища. Най-вече заровени съкровища...

Една вечер, когато висящите газени лампи изгорели, малкото момиче се прокраднало в тъмния кораб, който наричало свой дом, за да се вмъкне в кабинета на баща си. Когато го прокудили на Острова на изгубените, повече-

то от вещите му били конфискувани, но точно под старото кормило на кораба имало покрит с прашен бял чаршаф голям стар дървен сандък за съкровища с ръждясала златна закопчалка.

Момичето било убедено, че е имало време, когато сандъкът е преливал от диаманти, рубини, сапфири и перли, бели като пяната на разбиващи се вълни.

Сега дървото било старо, олющено и нацепено. Когато момичето повдигнало капака, пантите заскърцали. Лунна светлина озарила отвора и щом надникнало, видяло предмет, скрит дълбоко вътре.

Била карта.

То я взело и опипало пожълтялата хартия с накъдрени кафяви краища и избледняло мастило. Не била завършена. Изкусно нарисуваните детайли започвали в долния ляв край на остарялата хартия и изобразявали компас, океански вълни, забравен остров и началото на пунктирана пътека. Там картата внезапно свършвала. Може би заради силно развитата си интуиция, качество, което наследила от хитрия си и лукав баща, или заради крепящата я надежда, тя има-

ла предчувствие, че картата е вълшебна. Това я примамвало там нощ след нощ, за да я наблюдава.

Момичето вярвало, че при подходящи обстоятелства картата няма вече да е само парче хартия, а ще се превърне в нещо друго, по-невероятно. Обмислило възможностите. Може би водела до всемогъщо съкровище. Може би някой я бил омагьосал, така че останалата част от нея да изчезне... само за да се появи отново на точното място, в точното време, пред точния човек.

Тя проследила с пръст пунктираната пътека, докато не изчезнала в нищото. Докоснала празното място, което мечтаела да ѝ донесе приключения, и се почудила дали някога останалата част от картата ще се разкрие пред нея.

Магията била забранена на Острова на изгубените – крал Звяр се постарал да си остане така. Момичето знаело това. Но и знаело, че магията съществува на друго място: Аурадон. И тази нощ, като всяка друга, то прекарало в мечти как най-сетне открадва картата и я отнася там, как магията се задейства и чрез нея откри-

ва най-великото пиратско съкровище, виждано
някога...

– Някой ден – прошепнало то в тъмнината,
върнало картата в сандъка и затворило капака.

О, как летяло времето.

АХОЙ... И ТАКА НАПАТЪК

Здрасти. Аз съм Си Джей, *дъщерята*
тийнтейджърка на капитан Хук.

Може би смяташ, че *като съм наследницата на зъл пират*, все си мисля за грабене и плячкосване. И няма да си далече от истината. Но преди всичко аз съм най-вече авантюристка. Това определено е нещо, което съм наследила от баща си, който някога е бил безразсъден любител на приключенията. Но стига толкова за него. Тази история е за мен.

Проблемът е, че е много трудно да изживееш приключение, когато си затворен без изход на Острова на изгубените. И известно време наистина бях убедена, че няма мърдане оттук като ракообразно залепено за лодка. Ала тогава нещо неочаквано се случи.

Чудодейно, с вълшебната лампа на Джордан, бях

транспортирана в гимназия „Аурадон“.

Няма да навлизам в подробности... *Дрън, дрън, дрън, вълшебна лампа, три желания, както и да е. В един момент съм с най-добрата си приятелка Фреди на Острова на изгубените и си гледам работата, а в следващия двете изчезват в облак от розов дим и магически се озовават в гимназия „Аурадон“!*

Скрих се в мига, в който се оказахме там. От друга страна, Фреди на драго сърце оповести присъствието си. Трябва да спомена, че тя е много убедителна – нещо, което е научила от баща си, злия и страховит д-р Фасилие. *Едно от тайните ѝ оръжия е нейният „кадифен глас“, който е толкова мек и пленителен, че чрез него може да получи каквото си пожелае. Като вокална черна магия е. Успя да убеди крал Бен (сина на Звяра, който заключи всички ни на Острова на изгубените) да я приеме като ученичка в гимназия „Аурадон“. Дори получи собствена стая в общежитието.*

И знаеш това какво означава, нали?

Аз, Си Джей Хук, *сега съм нейна съквартирантка.*

Е, нейната тайна съквартирантка без билет.

Но това е без значение. Не възнамерявам да оставам твърде дълго. Сега, когато най-накрая съм в Аурадон, *имам големи планове* – много големи планове.

Нека пиратските игри да започнат...

ПЪТНИК БЕЗ БИЛЕТ

И така, най-накрая се измъкнах от
Острова на изгубените и се промъкнах
в Аурадон!

Оказва се обаче, че да се криеш в стаята на Фреди,
е по-лошо, отколкото да си натъпкан в сандъка
на Дейви Джоунс.

(А съм чувала, че там е претъпкано.)

– И така, защо точно се криеш в стаята ми? –
Фреди попита Си Джей.

Те се настаняваха в новата стая на Фреди в
общезитието на гимназия „Аурадон“, в която,
за щастие, имаше две легла. Си Джей трябваше
някъде да отседне, докато задейства големия си
план. Пък и се нуждаеше от храна и може би

мивка, в която да измие лицето си – макар за пиратите да се знаеше, че могат да не се къпят с месеци. (Миналата година Си Джей бе подарила за рождения ден на баща си, капитан Хук, бутилка одеколон „Изгниващ келп*“, който да му напомня за славните му дни в открито море.)

– Брей. Това няма да го бъде! – Си Джей се втренчи в едно от леглата, сякаш се взираше в прииждащ вражески кораб. Беше розово и цялото с къдрички. Нямахше нищо против къдричките, стига да бяха бели и на блузата ѝ. А не на леглото ѝ.

– Си Джей, имаш ли някакъв план или нещо подобно? – подкани я Фреди.

Си Джей издърпа одеялото, откъсна къдричките от ръба му и го запрати към четирите колони на леглото, за да го оформи като платно. После грабна черен маркер от бюрото и нарисова череп с кръстосани кости на кальфката. Накрая отстъпи крачка назад, за да оцени творбата си.

– Така е по-добре – рече тя.

– Моля те, кажи ми, че няма да отседнеш тук

---

* Кафяво водорасло. – Бел. прев.

само за да си правиш шеги с хората. – Фреди сложи ръце на кръста си и се намръщи. Беше облечена с раирана рокля в червено и лилаво, боти в бяло и черно и с малък лилав цилиндър, леко килнат върху дългата ѝ, лъскава черна коса.

Си Джей се просна на преобразеното си легло и се ухили на Фреди с една от типичните си дяволити усмивки, която довърши с намигване. Много я биваше в това. Фреди може и да притежаваше пазара на „кадифените гласове“, но Си Джей успяваше да избегне всяко наказание със скачане от дъска с ехидна усмивка.

Вече броеше минутите до момента, в който Фреди щеше да излезе и най-сетне да я остави на спокойствие. Но не можеше да ѝ го каже. Ако Фреди разбереше какво точно е намислила, може би щеше да поиска да ѝ помогне. А Си Джей нямаше нужда от помощ. Дори и от най-добрата си приятелка.

– Си Джей – каза Фреди предупредително.

– Гадост. Украсата на това място е наистина отвратителна. Тоест, изглежда така, сякаш някоя фея е повърнала тук. – Си Джей огледа стаята, а лукавата ѝ усмивка бързо премина в

сърдито неодобрение.

– Престани да сменяш темата! – Фреди отиде до леглото на Си Джей и седна до нея.

– За какво говорехме? – прозя се Си Джей. Изрита ботушите си от крокодилска кожа и се метна по гръб, а червеното ѝ пиратско палто се разстла около нея като криле.

– Какво правим тук? – вдигна ръце Фреди, раздражена.

– Ти ходиш на училище, за да учиш за милосърдието, почтеността и химичния състав на прашеца на феите – отвърна Си Джей и седна, за да вижда приятелката си. Гласът ѝ беше саркастичен.

Фреди потръпна.

– А ти? – попита я тя. От изражението ѝ стана ясно, че все още не е обмислила добре цялата работа с ученето.

– Не затормозявай малката си красива главичка с мен. – Си Джей се протегна и щипна носа на приятелката си.

– Винаги, когато казваш това, се притеснявам най-много за теб. – Фреди не изглеждаше никак убедена.

Си Джей отново ѝ се усмихна лукаво. Тогава, за десети път вече, откакто чудоейно бяха пристигнали в Аурадон, бръкна в джоба си и опипа много специалния предмет, който носеше със себе си още от момиченце. За щастие, бе оцелял по време на пътуването. Целият ѝ таен план зависеше от него.

– Е, дано да имат час по музика или нещо подобно, в който да се запиша – Фреди въздъхна в знак на капитулация и стана. – Пеенето би било приятно разсейване от каквито и ужаси да ми е подготвила директор Фейта кръстница – обърна се тя към Си Джей и се нацупи. – Каквото и да си намислила, може ли поне да се постараш да не те заловят? Последния път, когато заговорничи тайно, и двете имахме големи неприятности.

– От две минути сме в Аурадон, а вече се размекваш. Откога ти пука дали ще имаш неприятности? – Си Джей поклати глава.

– Аз просто... – поколеба се Фреди, сякаш се замисли за секунда. – Не искам да ни изритат оттук, преди да сме имали възможност да нанесем истинска щета, нали ме разбираш?

Ала Си Джей въобще не се върза на нейните обяснения. Типичният злонамерен дух на Фреди липсваше. Изглеждаше почти притеснена. А тя никога не изглеждаше така. Когато си дъщеря на великия и могъщ д-р Фасилие, човек, който може да превърне друг възрастен в жаба, нямаш кой знае за какво да се тревожиш.

Си Джей се чудеше дали на Фреди бе започнало да ѝ харесва там, което бе неприемливо.

Какво щеше да стане, ако накрая Фреди пожелаеше да остане? Тоест, завинаги?

Може би просто беше мнителна след случилото се с Мал и Иви, но не искаше да изгуби още един приятел заради това място на малки феи.

Не че имаше време да се безпокои за подобни неща. Часовникът тиктакаше, а тя имаше работа за вършене. А и мразеше тиктакащи часовници.

Някои неща са просто наследствени.